

668.

Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych

z dnia 19 czerwca 1925 r.

w sprawie zaopatrzenia inwalidów wojennych, zamieszkałych zagranicą.

Na podstawie artykułu 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin poległych i zmarłych, lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie pozostało w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32 poz. 195), zarządza się co następuje:

§ 1. Inwalida wojenny w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1921 roku przebywający stale zagranicą za zezwoleniem właściwej władzy lub też przebywający zagranicą czasowo, nie dłużej jednak niż jeden rok (art. 26 lit. c. ustawy z dnia 18 marca 1921 r.) może korzystać ze strony Państwa ze świadczeń, wyszczególnionych w art. 4 lit. a, b, c, d, f, oraz w artykule 49 tejże ustawy.

Ze świadczeń zaś, wyszczególnionych w art. 4, lit. e, g, h, powyższej ustawy może on korzystać na koszt Skarbu Rzeczypospolitej Polskiej tylko wtedy, jeżeli pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a państwem, w którym inwalida przebywa, zawarta została w tym przedmiocie osobna umowa.

§ 2. Podstawą do przyznania zaopatrzenia jest zatwierdzone przez odnośną władzę wojskową (Ministra Spraw Wojskowych lub dowódcę okręgu korpusu) orzeczenie komisji wojskowo-lekarskiej, stwierdzające, że istnieje przyczynowy związek pomiędzy kaleczeństwem (chorobą), a służbą wojskową.

§ 3. Sposób urzędowania komisji wojskowo-lekarskich przy ustalaniu warunków, uprawniających do zaopatrzenia inwalidów wojennych, przebywających zagranicą, normuje „Instrukcja Ministra Spraw Wojskowych, wydana w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu, w przedmiocie przedrewizyjnego badania inwalidów wojennych, zamieszkałych zagranicą, w podkomisji wojskowo-lekarskiej” (Monitor Polski z r. 1924, № 82, poz. 230).

§ 4. Sposób zaopatrywania inwalidy wojennego w aparaty ortopedyczne normuje art. 39 i 43 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195), §§ 52—92 rozporządzenia wykonawczego z dnia 10 stycznia 1923 roku (Dz. U. R. P. № 20, poz. 132), oraz instrukcja wydana przez Ministra Spraw Wojskowych, w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, Ministrem Skarbu i Ministrem Pracy i Opieki Społecznej o zaopatrywaniu w protezy i aparaty ortopedyczne inwalidów wojennych, zamieszkałych poza granicami Państwa (Monitor Polski z 1925 r., № 53, poz. 208).

§ 5. Inwalidzie wojennemu, przebywającemu zagranicą, a odbywającemu podróż w myśl art. 50 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195), przysługuje zwrot kosztów podróży i utrzymania w naturze tylko za podróż odbywaną w granicach Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z §§ 110—120 rozporządzenia wykonawczego do powyższej ustawy z dnia 10 stycznia 1923 roku (Dz. U. R. P. № 20, poz. 132).

§ 6. Władzą powołaną do udzielania zezwoleń na pobyt zagranicą jest Minister Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*

Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*